

Az egyházi birtoklásra utaló történeti helynevek összegyűjtéséről, elemzési szempontjairól*

1. A földrajzi és nyelvi tájkép alakulásának egyes kultúrafüggő vonatkozásai

A földrajzi és nyelvi tájkép alakulásának összefüggéséről már a 20. század közepének névtani szakirodalmában is olvashatunk. LŐRINCZE LAJOS a névélettani vizsgálati szempont középpontba állításával az ember és a táj kapcsolatának a földrajzi nevek keletkezésében, változásaiban, elmúlásában játszott szerepére, jelentőségére hívja fel a figyelmet (1947: 4). A LŐRINCZE által „műveltségi nevek”-nek tekintett helynevek esetében a táj egy részlete megnevezésének alapja az emberi beavatkozás által megváltoztatott földrajzi valóság (i. m. 5–6, 14).

Az ember gyakran változtatja meg a tájat gazdasági céllal (termőre fordítja a terméketlen vidéket, erdőt telepít, halászhelyet létesít, állatot tart, ipari tevékenységet folytat, lakhelyet alakít ki, közlekedési útvonalakat hoz létre a tájban stb.); a tájváltoztatás lehet azonban kulturális indíttatású is: az egyházi rendeltetésű építmények (templomok, kápolnák, rendházak, kolostorok, haranglábak, keresztek stb.) létrehozása szembetűnően mutatja a földrajzi környezetben is azt, hogy a szellemi tájékozódás irányát meghatározó intézmény erőteljesen jelen van egy adott korszak emberi gondolkodásában (vö. pl. LŐRINCZE 1947: 14–20, DAVIES 2002: 417).

A középkori Európa kulturális egységét biztosító kereszténységet meghonosító és elterjesztő egyházszervezet fenntartását a feudális államrend keretei között a hívektől beszedett tized és a király, illetve a magánbirtokosok által az egyháznak adományozott földbirtokok jövedelme biztosította (KRISTÓ 1999: 103–107, 2003: 150–151, MÁLYUSZ 2007: 17–20). Az egyházi birtokok, melyek gyakran a környékbeli lakosságot a mezőgazdasági termelés új formáival megismertető mintagazdaságok is voltak (KRISTÓ 2003: 258–260), szintén az ember tájváltoztató tevékenységének eredményét tükrözték. A földrajzi környezet ilyen jellegű megváltoztatója szükségyszerűen vezetett a korszakban a birtoklástörténeti nevek egy új csoportjának, az egyházi birtoklást tükröző helyneveknek a megjelenéséhez.

* A tanulmány a Magyar Tudományos Akadémia Bolyai János Kutatási Ösztöndíjának támogatásával készült.

A középkori kereszténység földrajzi környezetet befolyásoló s ennek következtében a táj változását tükröző helynevek megjelenését kiváltó hatása más európai országokban is jelentkezett, ma is fellelhető építészeti és nyelvi következményekkel, ami magyarázza, hogy miért irányulhatott újabban is érdeklődés a téma iránt Nyugat-Európa egyes országaiban (QUINTON 2009).

MEZŐ ANDRÁS meghatározása szerint magyar viszonylatban „egyházi helynévnek tekinthető minden olyan helységnév, amelyben nyelviileg kifejeződik valamilyen egyházi építményre vagy ezek részeire, az egyház tiszteleti nevére, az egyházhoz tartozó személyekre és szervezetekre való utalás” (1996a: 23–24, lásd még 1997: 245 is). Bár a szerző művelődéstörténeti mozzanatok figyelembevételével, lexikális alapon az egyházi helységek négy csoportjával számol (egyházi épületekre, építményekre és részeikre utaló helységek; az egyházhoz tartozó személyekre utaló helységek; egyházi szervezetre utaló helységek; patrocíniumi, a templom titulusára utaló helységek; vö. MEZŐ 1996a: 24), a névadási aktus motivációja szerint, szemantikai alapon lényegében két névtípust különíthetünk el. Az ide vonható helységek egyik típusa a település egyházi építményével kapcsolatos információt közöl: egyházi épületek jelenlétére, az egyház tiszteleti nevére, a templomcímre utal. A helységek másik típusa az egyház birtokosi szerepkörét állítja előtérbe: egyházhoz tartozó személyek, egyházi szervezetek tulajdonosi státusát tünteti fel.

Eddigi helynévtörténeti vizsgálódásaim során úgy tapasztaltam, hogy míg az egyházi építményekkel kapcsolatos információt közlő névformákról viszonylag sok, közöttük nagyszámú friss és korszerű szemléletű szakirodalmi munkával rendelkezünk (lásd pl. KNIEZSA 1943, MEZŐ 1966, 1979, 1981, 1991, 1992, 1996a, 1996b, 2003, MIKESY 1967, SOLYMOSI 1976, KÓNYI 1979, KRISTÓ 1983, BENKŐ 1987, 1993, HAJDÚ 1991, LÉVAI 1994, HOFFMANN 1999, RÁCZ A. 1999, BÖLCSKEI 2005, TÓTH V. 2006, 2007, 2011, 2012), az egyház egykori birtokosi szerepkörével összefüggésben keletkezett névalakok jellemzőinek tárgyalása ez ideig háttérbe szorult (de lásd pl. SOLYMOSI 1994, 1997, MURÁDIN 2000, BÖLCSKEI 2008, 2012, SZŐKE 2013).¹ Az utóbbi névtípus tüzetesebb vizsgálatára monografikus formában ezért magam vállalkozom.

Egy-egy régi magyar helynévtípus sajátosságainak feltárása kétségtelenül hozzásegít minket helynévrendszerünk egészének értelmezéséhez, az eddig egymástól élesen elkülönülően tekintett névtípusok összefüggéseinek megértéséhez. Az egyház egykori birtokosi szerepkörével összefüggésben keletkezett magyar helynevek forrásfeldolgozáson alapuló nyelvi és névtörténeti szempontú monografikus bemutatása, úgy vélem, a magyarság névadási–névhasználati gyakorlata szempontjából meghatározó jelentőségű birtoklástörténeti helynevek egy önálló,

¹ A releváns szakirodalom által felvetett vizsgálati szempontok részletezőbb számbavételét lásd BÖLCSKEI 2012.

kultúrtörténeti kötöttségű típusának sajátos jellegzetességeiről tájékoztat majd, általánosságban pedig a táj változó, kultúra- és művelődésfüggő emberi konceptualizációjáról nyújthat korszerű ismereteket.

2. A helynevek forrásai, az anyaggyűjtés szempontjai

Az egyház egykori birtokosi szerepkörét tükröző magyar helyneveket nyomtatásban vagy digitális formában hozzáférhető, különféle műfajú, releváns történeti és nyelvészeti forrásokból látom célszerűnek összegyűjteni. A névadatok diakrón szempontú összevethetősége miatt szándékoltnan különböző korszakok névanyagát tárgyaló történeti földrajzok (pl. a Györffy-, Csánki- és Fekete Nagy-féle kötetek), okmánytárak (pl. A., Zs.), helynévtárak (pl. LexLoc., L., MDH., Hnk.), helynévszótárak (pl. KMHsz., FNESz.), földrajzinev-gyűjtemények (a megyei, járási kötetek), történeti (pl. PRT.) és nyelvészeti (pl. M.) munkák adatai alapján első lépésben adatbázist készítek, amely a további kutatás alapjául szolgál.

Az anyaggyűjtés során arra törekszem, hogy az adatbázisba felvett hely(ség)nevek megfeleljenek az alábbi két kritériumnak: 1. a névforma által jelölt hely(ség) egykori egyházi birtoklásának ténye a források alapján igazolt legyen, illetve 2. a névalak legalább egyik névrésze nyelvileg is azonosítsa a tulajdonost. *Szurdokpüspöki* (1261/1271: *Zurdukpispuky*, Gy. 3: 127) például az 1260–80-as években az egri püspök birtoka volt (a *Szurdok*- bővítményrész a közeli Szurdok-völgyre vonatkozik; Gy. 3: 128, FNESz.).

Kívül maradnak az elemzendő helynevek korpuszán ugyanakkor azok a névformák, amelyek 1. olyan lexémát tartalmaznak, amely egybeesik ugyan egy egyházhoz tartozó személyt, illetve egyházi szervezetet jelölő szóval, ám a konkrét névbe a lexéma nem egyházi vonatkozású terminusként (hanem pl. személynévként) került be (pl. a *Monok* településnév puszta személynévből keletkezett, a személynév alapja a régi *monoh* 'barát, szerzetes' főnév; vö. FNESz.); 2. egyházhoz tartozó személyt, illetve egyházi szervezetet jelölő lexémát foglalnak magukban, ez azonban nem a hely birtokosára utal, hanem a hellyel valamilyen egyéb kapcsolatban lévő személyt, intézményt azonosít (pl. a *Papos* településnév azt mutatja, hogy a név adásakor a helységnek papja volt; vö. FNESz.); 3. formailag egybeesnek ugyan tényleges egykori egyházi birtoklásra utaló hely(ség)nevekkel, ám névköltözés eredményeként jelentek meg (pl. Piskó első lakosai a korábban *Püspöki*-ként ismert Drávapiskóból érkezhettek; vö. FNESz. *Piskó*); 4. népetimológia során, illetve hatósági névrendezés útján váltak azonos vagy (részben) hasonló alakúvá tényleges egykori egyházi birtoklást jelölő hely(ség)nevekkel (pl. az *Opáka* településnév egy 'szikla, krétás mészkő, márgapala' jelentésű szláv közszóból keletkezett pataknévre vezethető vissza, s hatósági névmagyarosítás eredményeként lett 1905-re *Apátka* formájúvá; vö. FNESz. *Apátka*); 5. olyan hely(ség)et jelöltek, amelyben volt ugyan egyházi intézmény, ám nem bizonyítható, hogy a névben megjelölt intézmény egyben a hely(ség)nek a tulajdonosa

is volt (pl. a Tisza menti Monostorsápon bencés monostor állt; vö. Cs. 1: 31 *Monostor-Sáp*); 6. a magánegyházrendszer emlékét őrzik, s az egyházi intézményt alapító nemzetség, kegyúr nevét foglalják magukban (pl. Tomajmonostorán állt a Tomaj nem bencés rendi nemzetségi monostora; vö. Gy. 3: 142); 7. egyházi szolgáltatófalvakat jelöltek (pl. a garamszentbenedeki apátság tulajdonában lévő Ártánd település lakói ártányokkal adóztak; vö. FNESz.); valamint 8. bármely egyéb szemantikai tartalommal bírnak, bár olyan hely(ség)eket azonosítottak, amelynek egyházi birtoklása adatolt (pl. a somogy megyei *Andacs* a veszprémi püspöké volt; vö. FÉNYES 1851: 24).

A fentiekből nyilvánvaló, hogy — bár a vizsgálatba vont névformák az esetek döntő többségében valamely jellegzetes, az egyházhoz tartozó személyt, illetve egyházi szervezetet általánosságban jelölő lexémát (is) tartalmaznak — a pusztán lexikális alapon való adatgyűjtés könnyen vezethet tévedésekhez. A névformák egy része egyéni mérlegelést igényel.

A *monostor* lexémát vagy annak birtokos személyjeles változatát nemzetség- vagy személynév mellett tartalmazó névformák az Árpád-korban például többnyire úgy keletkeztek, hogy egy adott helyen a területet birtokló nemzetség vagy annak képviselője nemzetségi monostort építtetett, melyről a környező település metonimikusan kapta a nevét. GYÖRFFY sokszor részletezően be is számol róla, hogy kié volt eredetileg a terület, ahol a nemzetségi monostor épült, és aztán a nem ágai hogyan, milyen részletekben örökölték a továbbiakban, illetve elmondja, hogy ki lett a tulajdonos a nemzetség kihalása után. A nógrádi Kökényesmonostort például a 13. század elején alapította a francia származású Kökényes-Rénold nemzetség a premontrei rendi Garábmonostor fiájaként, majd 1322-ben a király a nemzetség kihalását vélelmezve a monostort és a környező települést a Kácsik nem egy képviselőjének adományozta (Gy. 4: 262). A birtok ilyenkor tehát jellemzően magánkézen volt és maradt, nem került a névben jelzett egyházi intézmény tulajdonába. A baranyai *Monostor* település (korábban *Pél*, 1289/1291: mon. *B. Michaelis de Peel*, de 1332–1335: *Monustur*, Gy. 1: 343) a Majs nemzetség közeli Szent Mihály-monostoráról vette a nevét (FNESz. *Pélmonostor*). Azaz ezekben az esetekben az épületről való metonimikus névadás példáival, nem pedig birtoklástörténeti településnevekkel kell számolnunk.

Kolozsmonostor településről (+1263/1324/1580: *Colusmonustura* ~ *Monustur* ~ *Monustura*, Gy. 3: 353) ugyanakkor tudjuk, hogy a 13. században a helyi Szent Mária bencés apátságé volt, s az apátság kerül elő tulajdonosként Kolozsvár 1377. évi határleírásban is, melyet I. Lajos készíttetett a város polgárainak kérésére (Gy. 3: 355, Cs. 5: 322). A helység egyházi intézmény által való birtoklásának ténye nyelvi formában is jelentkezik a korszakban: 1355: *Monusturfalua* (Cs. 5: 308). Bodrogmonostor település birtokosa egy időben a közeli ciszterci apátság volt (Cs. 2: 195). E két utóbbi esetben a *monostor* lexéma tehát birtoklástörténeti alapon került a névformákba.

Egy-egy esetben az egyházi intézmény birtokosi voltát a névformában nem az intézményre általánosságban utaló lexémával, hanem annak a helységnévnek a segítségével fejezték ki a névadók, amely azt a települést jelölte, ahol a tulajdonjoggal rendelkező intézmény volt. Így a GYÖRFFY szerint 1326-ban *Jásti föld*-ként ismert esztergomi terület a Veszprém megyei jásti bencés apátság birtoka volt (Gy. 2: 293); a somogyi Budavárimuszt település (1416: *Budauarimuzth*) pedig a budai káptalan tulajdonában állt (Cs. 2: 630). Ugyanakkor egy, a gyulafehérvári káptalan birtokában lévő, az Ompoly folyó mellett található falu jövedelmét GYÖRFFY adatai szerint 1288 körül Regulus kanonok bírhatta, akiről a települést *Regulustelké*-nek nevezték (1299/1580 u.: *Ompey sive Regulusthelk*, Gy. 2: 181). Ez utóbbi helység tehát az előbbi településhez hasonlóan káptalani birtok volt ugyan, nevében mégsem az egyházi intézmény tulajdonosi joga tükröződik, hanem egy konkrét, egyébként egyházi hivatalt viselő személynek, a haszonélvezőnek az emléke őrződött meg.

Az egyházhoz tartozó személyt jelölő lexémák egy része személynévként is élt a múltban. GYÖRFFY a szentantali uradalom határleírásában szereplő *Apát bükke* névformával ([1266]/1266/1274: *Apat Byky*, Gy. 3: 254) kapcsolatban elmondja, hogy ez bizonyára IV. Béla jegyzőjének, Putha fia Apath-nak az emlékét őrzi, akinek Zsarnószeg közelében lévő erdejét jelölhette (Gy. 3: 264–265). Ebben a példában az *Apát* lexéma tehát személynévi értékben szerepel.

A történeti névadatok pontos formájának azonosítását időnként filológiai természetű problémák nehezítik. GYÖRFFY GYÖRGY történeti földrajzában egy adott hely ugyanabból az oklevélből származó nevét például nem mindig teljesen azonos formában találjuk meg. A szerző egy 1299/1411/1413-as datálású határleírásból például a „t-m *Apathy*” alakot idézi magának a helynek a leírásakor (Gy. 4: 226), ugyanakkor „t-m *Apathi*” formát ad meg ugyanezre a helyre vonatkozóan a Nógrád város határának birtoklásában beállt 13. század végi változások tárgyalásakor (Gy. 4: 281).

Néha az is megesik, hogy a különböző nyomtatott munkák azonos forrásdokumentumra (is) hivatkozva némiképp eltérő névformákat adnak meg egy-egy hely(ség) adatsorában: Gyöngyöspüspöki 1261/1271-es datálású adata GYÖRFFY-nél *Gunguspispuki* formában tűnik fel (Gy. 3: 127), a FNEsz. ugyanebből az esztendőből, a GYÖRFFY által is használt forrásra hivatkozva, *Gunguspispuky* alakot közöl; Barátsokoró adatsorában CSÁNKI-nál 1252-es dátum alatt *Brath* forma szerepel (Cs. 3: 545), GYÖRFFY — részben a CSÁNKI által is megjelölt forrásra támaszkodva — +1252/[1270] datálás mellett *Barath* alakot ad meg (Gy. 2: 580).

Az azonos esztendőre datált különböző névformák jelentkezésének ugyanakkor az is lehet az oka, hogy a szerzők különböző forrásművekből idézik az adatokat. Továbbra is Barátsokoró adatsoránál maradva, az 1262-es adat CSÁNKI-nál *Baratsucorov* (Cs. 3: 545, forrása: ÁÚO. 3: 29), GYÖRFFY-nél *Baratsucurov*

formájú (Gy. 2: 581, forrása: PRT. 2: 318); míg 1339-ből, különböző okleveles forrásokból CSÁNKI *Barathy* (Cs. 3: 545), GYÖRFFY pedig *Barath* névalakot adatul (Gy. 2: 581).

GYÖRFFY GYÖRGY történeti földrajzában időnként olyan magyar nyelvű névformákat ad meg címszóként, amelyek létezésére csak közvetett adata van az Árpád-korból. Így például a Győr vármegyei Barátival keletről határos települést jelölő 1261/1411: *Cruciferorum* (Gy. 2: 605) latin adat mögött magyar helynevet sejtve, magyar megfelelőként, nyilván analogikus alapon, a [*Keresztes*] névalakot tünteti fel címszóként. A magyar névformák latin névalakok alapján való kikövetkeztetésének eljárásával a KMHsz.-ban is találkozunk, lásd például a baranyai +1015/+1158//1403/PR.: *Scena abbatis* nevű hely magyar nyelvű [*Apát*]-széna megjelölését.

A források latin névformái alapján valószínűsíthetően létező egykori magyar névalakok kikövetkeztetésének gyakorlatával az adatbázis készítése során magam is élek. A Hunyadiak korában a Heves megyei Mezőtárkány és Füzesabony között fekvő település magyar neve 1291: *Buda*, illetve 1494: *Kysbwda* formában kerül elének, CSÁNKI azonban 1339: *Buda Episcopi* (Cs. 1: 59) névalakot is adatul, mely alapján feltételezhető ugyanakkor a [*Püspök*]*buda* névforma (talán csak az írásbeliségre korlátozott) használata is. Hasonló példát nyújt a Kolozsvártól északnyugatra található Mákó helység esete is. CSÁNKI szerint a Hunyadiak korában az erdélyi püspök települése volt. Magyar nyelvű adatai *Mákó* formájúak (legkorábról 1397: *Mako*, Cs. 5: 379–380), ám 1299-ben, illetve 1437-ben jelentkezik a *Mako episcopalis* névalak is (Cs. 5: 379–380), amely magyar megfelelője [*Püspök*]*mákó* lehetett. A latin névformák alapján az adatbázis készítése során általam kikövetkeztetett magyar névalakok főként a differenciáló jelző, illetve a földrajzi köznévi utótag jelenlétében, minőségében térnek el a forrásokban ténylegesen fellelhető magyar névformáktól.

További filológiai bizonytalanságot eredményez, hogy CSÁNKI DEZSŐ történeti földrajzában létezőnek mond néhány olyan települést a Hunyadiak korában, amelyekre csak korábbi és későbbi adatokat hoz. Eljárása indokoltnak mondható a névvel jelölt denotátum korszakbeli létezésének igazolása tekintetében, ám a korban használt névformák vonatkozásában kevésbé informatív. Így például a Tabtól délnyugatra fekvő, a tihanyi apátság birtokában lévő Apáti település CSÁNKI által idézett névadatai 1275-ből (*Apaty*), illetve 1536-ból valók (*Apaty*, Cs. 2: 587); a Valkó megyei Derzspapfalva egyetlen adata 1275-ös datálású (*Derspopfolua*, Cs. 2: 304).

CSÁNKI DEZSŐ (1890–1913, Cs.) és FEKETE NAGY ANTAL (1941, FN.) a Hunyadiak korának történeti földrajzát közreadó kötetei ugyanakkor kétszeres értelemben is hasznos forrásmunkáknak tekinthetők: nemcsak 14–15. századi névformákat nyerhetünk belőlük, hanem a kiadás korabeli helységekkel való azonosítás következményeként 19. század végi, 20. század első feléből való névada-

tokkal is gazdagíthatjuk az adatbázist. A későbbi névadatok pontos formájával kapcsolatban azonban néhol elbizonytalanodunk. FEKETE NAGY ANTAL Trencsén megyéről szóló monográfiája bevezetőjében szól például *Trencsénapáti*, *Trencsénpüspöki* és *Bánpüspöki* nevű birtokokról (FN. 5, 58), ezeket a névformákat azonban sem történeti forrásokból, sem pedig saját korából nem adatolja a kérdéses helyeket jelölő nevek számbavételekor.

3. Az adatbázis felépítése, szerkezete, tartalma

Az adatbázis az egyes helynevek kapcsán a következő adatokat tartalmazza: azonosító szám; a címszóként álló helynév (és lehetséges változatai); a jelölt denotátum fajtája; a megye, ahol a jelölt denotátum található; a jelölt denotátum lokalizációja egy-egy jelentősebb közeli településhez viszonyított helyzet megadásával; releváns helytörténeti események (amennyiben ismeretes: az egyházi birtokos, a rend, az adományozó, az adományozás éve, a téma szempontjából jelentős birtoklástörténeti változások, a vizsgált névtípushoz tartozó névformákkal jelölt közeli helyek); a jelölt denotátum mai neve (ha ismeretes), illetve az egykori névforma fennmaradása környékbeli denotátumok mai megnevezésében; valamint maguk a helynévtörténeti adatok öt korszakra bontva: 1349-ig, 1350 és 1525 között, 1526 és 1771 között, 1772 és 1919 között, valamint 1920 után lejegyzett adatok. Minden egyes helynévtörténeti adat esetében rögzítem a lejegyzés évét, a betűhív névformát, és megadom az adat visszakereshetőségét szolgáló forrásmegjelölést. A helynévtörténeti adatok lexikális, morfológiai, szintaktikai, keletkezés- és változástörténeti sajátosságainak típusát az adatgyűjtés során azonosítom, és kódok segítségével utalok rá az adattáblákban.

3.1. Az azonosító szám

Az azonosító szám funkciója, hogy összekösse a denotátumot leíró és az egyes korszakokból származó névadatokat közlő adattáblák megfelelő sorait, s ezáltal együtt tartsa az azonos denotátumot jelölő egyező és különböző történeti névformákat. Bevezetésére azért volt szükség, mert a címszóként álló névformák önmagukban — a történeti névanyagban gyakori homonímia miatt — ezt a funkciót nem tudták volna ellátni.

3.2. A címszó

A címszóként álló helynév a történeti névformákból kialakult modern, illetve a történeti névformák alapján kialakított modernizált, a mai helyesírási szabályok szerint lejegyzett sztenderdizált névváltozat. A sztenderdizációt jelen esetben megkönnyíti, hogy a történeti névformákat felépítő közszoji lexémák köre behatárolható (lásd lent), s e lexémák nagy többsége a mai köznyelvnek is része, mai formájukat tehát ismerjük. Ugyanez mondható el a névformák grammatikai jellemzői tekintetében is. Segíti a sztenderdizációt az is, hogy sok, vizsgálatba vont

névforma kései forrásművekben is jelentkezik, illetve egészen a mai napig fennmaradt; továbbá névrendszerünk elemét képezi számos, a vizsgált névalakokkal bizonyos tekintetben rokonítható névforma is. Így a hangtani és névszerkezeti modernizálás, azaz a mai köznyelvi formának megfelelő helynévalak kialakítása viszonylag biztonságosan elvégezhető.

Mivel a későbbi monografikus bemutatás fókuszában az egyházi birtoklás tényének névformabeli kifejeződési lehetőségei és körülményei állnak, fontosnak tartom, hogy egy-egy helynévnek az idők során jelentkező alakváltozatai a címszóban is megjelenjenek az adatbázisban. Fő címszóként azon névalak modern (vagy modernizált) formája áll, amely legkorábban jelentkezik az áttekintett forrásokban. Ez gyakran, de nem mindig a vizsgált névtípushoz tartozó szerkezeti- leg legegyszerűbb névalak. Ha az idők során a kérdéses helynév jelentős névszerkezeti változás(ok)on esett át, az eltérő névformákat, szintén modern (modernizált) alakban, névváltozat(ok)ként a címszó részeként megadom. Az esztergomi érsekségnek a Csallóköz nyugati részén fekvő egyik falva például legkorábban *Püspök* néven jelentkezett forrásainkban (1256: *Puspuk*), később *Püspöki* (1338: *Pyspiky*), majd *Pozsonypüspöki* (1910) néven volt ismert (Cs. 2: 786, FNESz. *Pozsonypüspöki*). A címszó a fentiek értelmében a **Püspök** ~ **Püspöki** ~ **Pozsonypüspöki** névváltozatokat jeleníti meg.

Az is előfordul, hogy önállóan vagy egyéb változások mellett, a névalkotó léxémák egyike változik meg. A városszalónaki pálosok Felsőőr közelében található települése előbb 1698: *Barátfalu*, később 1773: *Baráth Major* néven kerül elő (ma Mönchmeierhof; vö. FNESz. *Barátmajor*). Ennek megfelelően az adatbázisban **Barátfalu** ~ **Barátmajor** címszó alá került. A lexikális változás eredményezhet típusváltást: az egyházi birtoklásra utaló névforma más szemantikai tartalommal bíró névalakot cserél le, és fordítva, az egyházi birtoklásra mutató névforma más szemantikai tartalommal rendelkező névalaknak adja át a helyét. Címszóként az adatbázisban ilyenkor mind a két típusú helynév szerepel, az adatolás sorrendjében; lásd például a nógrádi **Füze**g ~ **Apáti** (1075/+1124/+1217: *Fizeg* > *1388: *Apaty*, Gy. 4: 242), illetve a Hunyad megyei **Apáti** ~ **Oroszfalu** ~ **Orosz** ~ **Rus(z)** (1367: *Apaty* al. nom. *Vruzfolu* > 1390: *Oruzfalu* > 1513/1515: *Oroz* > 1520–1521: *Oroz* al. nom. *Rws*, Gy. 3: 289, Cs. 5: 119) nevű települések esetét.

Egy-egy helység kapcsán időnként arra is van példa, hogy forrásaink olyan korai latin nyelvű névalakot közölnek, amely mögött jó eséllyel a vizsgált névtípushoz tartozó magyar helynév állhatott, ezt azonban nem jegyezték fel a korabeli írnokok. Ilyenkor a latin adat alapján rekonstruálható magyar névalakot, az adattal is igazolt magyar névformák mellett, szögletes zárójelben tüntetem fel a címszóban, a lejegyzés időpontjának figyelembevételével; lásd az Árpád-korban már létező **Holdvilág** ~ [Apátfalva] ~ **Csicsóholdvilág** nevű helység példáját.

3.3. A denotátumfajta

Denotátumfajta tekintetében az adatbázis főként települések neveit tartalmazza, mivel azonban a jelölt denotátumok minősége az idők során változhatott, illetve a vizsgált névtípus egyes jellemző nyelvi vonásai más denotátumfajta jelölő névformák esetében jobban megfigyelhetők (lásd például a jelölt birtokos szerkezetek magas arányát a mikrotoponimák körében), az adatbázis változatos típusú földrajzi objektumok neveit foglalja magában. Az adatbázisban rögzített névformák által jelölt denotátumok között, a településeken túl, találhatunk például berket (1275: *Bratiberuk*, Gy. 3: 86), birtokot (1476: *Papeghaza*, Cs. 1: 633–634), dombot (1211: *Apatfeereh ~ Appatfeereh*, Gy. 2: 433), erdőt (1329: *Kerezuserdeu*, Gy. 2: 71), folyót (+1294/1471: *Praepostpataka ~ Praepostpataka*, Gy. 2: 507), földet (é. n.: *Káptalan földje*, Cs. 1: 170), gyümölcsöst (1272/1419: *Dekan Gemulshe*, Gy. 1: 81), halászóhelyet (1326/1353: *Apatzatuna*, Gy. 1: 731), halmot (1342: *Apatakala*, A. 4: 288), határpontot (1390: *Kethremethehege*, Cs. 5: 121), havasi erdőt (+1263/1324/1580: *Leske ~ Apathaasa [Apathoasa]*, Gy. 3: 362, Cs. 5: 373–374), hegyet (1295/1296: *Remetehy*, Gy. 4: 67), helyet ([+1077–95]>+1158//1403/PR.: *Apatkuzhýda ~ Apatkuzhyda*, Gy. 1: 340), pusztát (1481: *Apathitelek*, Cs. 2: 192), szőlőt ([1269]: *Pyspukmal*, Gy. 4: 634), telket (1413: *Papfelde*, Cs. 1: 103 *Mártonföldre*), településrészt (1500 k.: *Káptalangyőr*, Cs. 3: 541), tavat (1326: *Apathlaba*, Gy. 3: 380), utcát (1913: *Barát-utca*, Cs. 5: 320 *Kolozsvár*), várat (1266: *Apachasumlo*, Cs. 3: 254 *Szőlős*), vízfolyást (1310: *Popaga*, Gy. 1: 616), völgyet (1268: *Apat welge*, Gy. 4: 271).

3.4. A megye megjelölése, a lokalizáció

A megye megjelölése, amelyben a jelölt denotátum található, illetve az egy jelentősebb közeli helyhez, településhez viszonyított helyzet megadásával történő lokalizáció az adatbázisban a forrásmunkákat követi. Az egyes denotátumok helyzetének meghatározása tekintetében azért célszerű a forrásművek szemléletére alapozni, mivel azok következetesen az általuk tárgyalt korszak megyebeosztásával és településállományával számolnak, s viszonyítási pontnak a korban meglévő nagyobb településeket, földrajzi objektumokat tekintik. A denotátumok elhelyezkedésének megadása egy nagyobb folyóhoz, jelentősebb településhez égtáj segítségével való viszonyítás útján, illetve a mikrotoponimák denotátumainak azonosítása a helység megjelölésével, amelynek határában található, a lokalizáció tipikus formái helynévszótárainkban, így az adatbázisban magam is ezeket az eljárásokat követem. Természetesen feltüntetem, ha az egykori megyei hovatartozás nem volt tisztázott, vagy változott az idők során (a mai Szurdokpüspöki település például hol Heves, hol Nógrád megyéhez tartozott; Gy. 3: 127–128, Cs. 1: 68–69, FNESz.).

3.5. Helytörténeti események

A releváns helytörténeti események vonatkozásában forrásaink sok esetben konkrétan megnevezik az egyházi birtokost. Tulajdonosként előkerül többek között az abaszéplaki apátság (1427: *Apathy*, Cs. 1: 203, FNESz. *Széplakapáti*), az adorzánpusztai apátság (1332–1337: *Apati*, FNESz. *Somogyapáti*), az almadí monostor (1468: *Monostorapathy*, Cs. 3: 28, FNESz.), a bácsi káptalan (1332–1337/PR.: *Pysky ~ Pyky ~ Pysqui*, Gy. 1: 231, Cs. 2: 160), a bátai apátság (1267/1380: *Apaty*, Cs. 2: 468, FNESz. *Bátaapáti*), a bélháromkúti apátság (1338: *Apathfalva*, FNESz. *Bélapátfalva*), a borsmonostori apátság (pl. 1476: *Zanthozakan* aliter *Barathzakan*, Cs. 3: 629), a bozói monostor ([1260 k.]/1388: *Apaty*, Gy. 3: 175), a bulcsi apátság (1367: *Apaty* al. nom. *Vruzfolu*, Gy. 3: 289, Cs. 5: 119), a csanádi püspökség (1900: *Püspöktele*, FNESz. *Maroslele*), a dédesi (szentléleki) kolostor (1313/1339: *Poprethe*, Gy. 1: 799), az egri káptalan (1275: *Bratiberuk*, Gy. 3: 86), az egri püspökség (1261/1271: *Mezeupispuky*, Gy. 1: 801), az erdélyi püspökség (1281: *Baratpyspuky ~ Barathpyspuky*, Gy. 1: 655), az esztergomi érsekség ([1294]/1294: *Puspuky*, Gy. 4: 287), az esztergomi érsek dézsmaszedői (1286/1412: *Desmasteluk*, Gy. 2: 494), a fehérvári káptalan (1332–1337: *Monachy ~ Monoy ~ Monohy*, Cs. 2: 508), a fehérvári örkanonokság (1511: *Custos-földje ~ Byal*, Gy. 2: 351 *Bial*), a garamszentbenedeki apátság (1253: *Apatj*, Gy. 1: 425), a győri káptalan (1773: *Kaptalon Viss*, FNESz. *Répcervis*), a győri püspökség (1413: *Pispiky*, Cs. 2: 787, FNESz. *Püspökmolnári*), a heiligenkreuzi apátság (1345: *Olsomunuhuduor ~ Olsoumunuhuduor*, Gy. 4: 158, Cs. 3: 683, FNESz. *Barátudvar*), az ittebei prépostság (1221 Pp/Reg: *Popi*, Gy. 3: 320), a jászói konvent (1297: *Prepostfelde*, Gy. 2: 546), a jászói prépostság (1286: *Apati ~ Supch*, Gy. 1: 158), a kalocsai érsekség (1882: *Érsekhalma*, FNESz.), a kapornaki apátság (1895: *Nemes-Apáti*, FNESz. *Alsónemesapáti*), a kerci monostor (1290>1413: *Apathwlge*, Gy. 3: 554, 558 *Pánád*), a kolosi apátság (1910: *Apátkolozs*, FNESz.), a kolozsmonostori apátság (+1263/1324/1580: *Apathida ~ Apathyda*, Gy. 3: 342, 5: 327–328), a lébényi apátság (1808: *Barátföld*, L. 1: 36), a leleszi prépostság (1332–1337/PR.: *Kereztes*, Gy. 1: 632), a nagyszebeni prépostság (1345: *Prepostfolva*, FNESz.), a nyitrai püspökség (1410: *Pisspek*, FN. 178, FNESz. *Trencsénpüspöki*), az óbudai apácakolostor (1382: *Monostorszeg*, Cs. 2: 157), az óbudai prépostság ([1269]: *Popmal*, Gy. 4: 634), a pannonhalmi apátság (1222: *Apaty*, Cs. 3: 59, FNESz. *Kisapáti*), a pécsi káptalan (1332–1335/PR.: *Baratur ~ Barat*, Gy. 1: 281, Cs. 2: 471), a pécsi püspökség (1937: *Püspökbóly*, FNESz.), a pécsváradi apátság (1902: *Apátvarasd*, FNESz.), a pilisi apátság (1476: *Apathmarothya ~ Apathwrmarothya*, FNESz.), a pozsonyi káptalan (1773: *Pap Kőrmösd*, FNESz.), az (aba)sári monostor (1391/1391: *Apathy*, Gy. 3: 119), a somlóvásárhelyi apácakolostor (1908: *Apáczatorna*, FNESz.), a százdi apátság (1261/1271: *Apati*, Gy. 1: 752), a szekszárdi apátság (1331/1331/1334: *Apati*, Gy. 3: 67), a szentgotthárdi apát-

ság (1907: *Apátistvánfalva*, FNESz.), a szentjobbfi apátság (1326/1327/XVIII.: *Apaty*, Gy. 1: 594), a szentlászlói kolostor (1395: *Remethefalua*, Cs. 2: 519), a szeri monostor (1329/1378/1388: *Apaty*, Gy. 1: 271), a tihanyi apátság (1093: *Apathur*, Cs. 3: 29), a tordai apátság (*1221/550: *Apathi*, Gy. 1: 594), a váci püspökség (1900: *Püspökszilágy*, FNESz.), a váradi káptalan (1692: *Pap Tamasi*, FNESz.), a váradi örkanonok (15. sz.: *Kusztoszfalva*, Cs. 1: 625 *Szóllós*), a váradi püspökség (1279: *Pyspukymal*, Gy. 1: 683), a veszprémi káptalan (1488: *Papkezy*, Cs. 3: 246, FNESz.), a veszprémi püspökség (1696: *Papvásár*, FNESz.), a zalavári apátság (1335: *Apathy*, Cs. 3: 28, FNESz. *Zalaapáti*), a zebegényi monostor (1292–1297: *Pap ~ Papy*, Gy. 1: 355), a zobori apátság (1349: *Apaty ~ Kartholc*, Gy. 4: 404), a zselicszentjakabi apátság (1258: *Apaty*, Cs. 2: 587). A felsorolt intézmények rendi hovatartozásából következik, hogy főként az ágostonos, bencés, ciszterci, pálos, premontrei rendek, valamint a templomos és ispotályos keresztesek bírtak olyan településsel, földrajzi objektummal az országban, amelynek nevében tükröződött, hogy az valamely egyházi intézmény, szervezet tulajdonában van, illetve volt.

Ritkábban utalnak forrásaink az adományozó személyére, az adományozás évére, körülményeire, következményeire vagy éppen az egyházi birtok eladományozásának tényére. GYÖRFFY GYÖRGY beszámol róla, hogy a Heves megyei Tiszapüspököt Szent István adta az egri püspökségnek, annak alapításakor a Tisza halászatával együtt, későbbi birtoklástörténete azonban bizonytalan (1261/1271: *Tizapispuky*, Gy. 3: 127–128). Az egyházi birtokbavételt, illetve a tulajdonviszony megszűnését a helynév megváltozása is követhette. A nógrádi Fülektől délre fekvő Hatvan az esztergomi érsek tulajdonába került, aki be is népesítette (1246/1383: *Hatuan* > [1294]/294: *Puspuky*, Gy. 4: 287), a füleki vár ura azonban rövidesen feldúlta a települést. A kerci monostor birtokaként feltűnő küküllői Apátvölgye település később Hermán nb. Lack székely ispán tulajdonaként *Iklód* néven bukkan fel (1290>413: *Apathwlge* > 1347: *Iclod*, Gy. 3: 554).

Egy-egy esetben arra lehetünk figyelmesek, hogy egy adott időszakban több, egymáshoz közeli hely is a vizsgált névtípushoz tartozó nevet visel, melyek minden valószínűség szerint azonos egyházi birtokosra utalnak. A kolozsmonostori bencés apátság *Apáthida* nevű településének 1326. évi határjárása például, többek között, *Apátlába*, *Apátharasztja* határhelyekről ír, melyek nyilván szintén az apátság birtokában voltak (1326: *Apathharasztja* erdő, *Apathlaba* tó, Gy. 3: 380).

3.6. A helynevek nyelvi elemzését szolgáló adatok

A vizsgált típushoz tartozó névtörténeti adatok nyelvi felépítésének elemzése során kitérhetünk a névformákban jelentkező lexémák számbavételére. A lexémák egy része értelemszerűen magát az egyházi birtokost azonosítja általánosságban. Anyagunkban leggyakrabban a következő lexémák kerülnek elő ebben az értékben: *apáca* (1373: *Tothapacha*, Cs. 2: 98), *apát* (1438: *Apátfalva*,

FNESz. *Karancslapujtó*, barát (1332–1335/PR.: *Barat* ~ *Baratur*, Gy. 1: 281, Cs. 2: 471), *bíboros* (1392–1393: *Byborusberch*, Cs. 5: 307), *dékán* (1418: [*Dékánhalma*], Cs. 1: 748), *dézsmás* (1338: *Dezmasweulgzada*, Gy. 2: 494), *egyház* (1411: *Eghazfewlde*, Cs. 3: 326), *érsek* (1520: *Ersekzaka*, Cs. 2: 207), *káptalan* (1773: *Kaptalon Viss*, FNESz. *Répevis*), *keresztes* (1329: *Kereztushege*, Gy. 3: 345), *kustos* (1496: *Kwsthosbardya*, Cs. 2: 590), *monoh* (1359: *Monohfeulde*, Cs. 3: 36), *monostor* (1493: *Monosthory*, Cs. 1: 481), *pap* (1332–1337: *Popd*, FNESz.), *prépost* (+1294/1471: *Praepostpataka*, Gy. 2: 507), *presbiter* (1075/+1124/+1217: [*Presbiter-hegy*], Gy. 1: 893), *püspök* (1808: *Püspökfördője*, FNESz.), *remete* (1601: *Remethe Homorod*, FNESz. *Homoródremete*).

A vizsgálatba vont kétrészes névformákban a felsorolt szavakon túl szerepet kapnak alaprészként egyes településtípust, térszinformát, növényzetet, építményt jelölő köznévi elemek, például 1338: *Apathfalva* (Cs. 1: 168), [1269]: *Pyspukmal* (Gy. 4: 634), 1326: *Apathharazta* (Gy. 3: 380), 1305>1411: *Barathkut* (Gy. 4: 350); továbbá helynévi lexémák is: 1409: *Apaczawasarhel* (Cs. 3: 215), 1550: *Kaptalan Thoty* (FNESz.). Bővítményrészként gyakorinak mondhatók a népnévi (1449: *Olahremethe*, Cs. 1: 397), a foglalkozásnévi (1319: *Keralpopa*, Gy. 1: 546), a helynévi (1261/1271: *Tizapispuky*, Gy. 3: 127), a személynévi (1275: *Derspofolua*, Cs. 2: 304; 1905: *Igazpüspöki*, FNESz.), a szentnévi (1351: *Scentmihalremetey*, Cs. 5: 728) és a melléknévi (1368: *Nagbarath*, Cs. 3: 545; 1330/1477: *Bekaspab[d]*, Gy. 1: 355) lexémák.

A vizsgált típushoz tartozó egy- és kétrészes helynevek morfológiai és szintaktikai szerkezete változatos lehet. Az egyrészes névforma szerepét betöltheti toldaléktalan, pusztá köznévi (1272–1290: *Pop*, Cs. 1: 523; 1093: *Apathur*, Cs. 3: 29); a névalkotó szerepű toldalékmorfémákat tekintve pedig találkozunk anyagunkban *-i* képzős (1221 Pp./Reg.: *Popi*, Gy. 3: 320; 1322: *Pispeky*, FN. 177–178), *-d* képzős (1280: *Popd*, Cs. 3: 445), *-di* képzős (1349: *Popdi*, Cs. 2: 56), *-s* képzős (1567: *Barathos*, FNESz.) és fosztóképzős (1410: *Apathlan*, Cs. 3: 599) névalakokkal is. A kétrészes névformák lehetnek minőségjelzős, kijelölő jelzős szerkezetek (1311: [*Papi* ~] *Papifalu*, Cs. 1: 418; 1400: *Popizenthpeter*, Gy. 3: 320, Cs. 2: 120; 1261/1271: *Tizapispuky*, Gy. 3: 127), jelölt birtokos jelzős szerkezetek (1406–1409: *Papfalua*, Cs. 1: 722), esetenként a birtokos személyjel korábbi, *j* nélküli formáját alkalmazva (1319: *Keralpopa*, Gy. 1: 546; 1326: *Apathharazta*, Gy. 3: 380), továbbá jelöletlen birtokos jelzős szerkezetek (1570: *Apátfalu*, FNESz. *Garamapáti*; 1692: *Pap Tamasi*, FNESz.). Egy-egy névforma morfológiai, szintaktikai szerkezete hangtörténeti változások eredményeként felismerhetetlenné vált (1332–1337: *Pisky*, Cs. 2: 57). Elhomályosult *-n* határozóraggal bíró egyrészes helynév az 1765: *Apathin* (FNESz.) névforma. A névátvételekben esetlegesen jelentkező idegen képző szintén nem azonosítható a magyar névhasználók számára (1453: *Paporc*, Cs. 1: 359; 1491: *Papesd*, Cs. 5: 121).

A HOFFMANN ISTVÁN által meghatározott öt keletkezéstörténeti alapkategória (1993) mindegyikére találunk példát anyagunkban. Jöhettek létre a vizsgált névtípushoz tartozó helynevek szintagmatikus szerkesztéssel jelzős szerkezetből (1312: *Poptelke*, Gy. 2: 84; 1261/1271: *Mezeupispuky*, Gy. 1: 801), morfematikai szerkesztéssel helynévképzővel (1243: *Popi*, Gy. 1: 128–129), jelentésbeli névalkotás során metonimikus névadással (1256: *Puspuk*, Cs. 2: 786), szerkezeti változással deetimologizáció eredményeként (1339: *Pysky*, Gy. 1: 726), továbbá névátvétellel (1453: *Paporcz*, Cs. 1: 359).

Szintén megfigyelhető a vizsgált névanyagban szinte valamennyi olyan változástörténeti alapkategória, amelyet TÓTH VALÉRIA változástipológiája (2008) körvonalazott. Így találkozhatunk névdifferenciálódással (1332–1337: *Apacha* ~ *Pacha* > 1373: *Magyarapacha*, *Tothapacha*, Cs. 2: 98), névintegrálódással (1427: *Kerestus*, *Kompos* > 1458: *Kereztheskomlos*, Cs. 1: 300, FNESz. *Komlóskeresztes*), névcserével (1428: *Arran* ~ *Araan* > 1612: *Baratt faluba*, Cs. 2: 733, FNESz. *Barátfalva*), jelzői előtaggal való kiegészüléssel (1808: *Papfalva* > 1913: *Nádaspapfalva*, L. 1: 495, FNESz.; 1292–1297: *Marok* > 1799: *Püspök Marok*, FNESz. *Erdősmárok*), földrajzi köznévi utótaggal való kiegészüléssel (1897: *Apáti* > 1956: *Apátipusztá*, Cs. 3: 493, Gy. 3: 403), jelzői előtag elmaradásából eredő ellipszissel (1630: *Szeplak-Apathy* > 1890: *Apáti*, Cs. 1: 203, FNESz.), földrajzi köznévi utótag elmaradásából eredő ellipszissel (1436 k.: *Apácaegyháza* > 1436: *Apacza*, Cs. 1: 648, FNESz. *Csanádapáca*), névelem > névrész cserével (1491: *Pyspeky* > 1497: *Pyspekfalwa*, FN. 178, FNESz. *Trencsénpüspöki*), névrész > névelem cserével (1415: *Borothfalua* > 1567: *Barathos*, FNESz. *Barátos*), redukcióval (1446: *Apathy* > 1450 k.: *Apat*, Cs. 2: 189), bővüléssel (1256: *Puspuk* > 1338: *Pyspiky*, Cs. 2: 786, FNESz. *Pozsonypüspöki*; 1544: *Baratffalwa* > 1550: *Baráthokfalwa*, FNESz. *Barátudvar*), névelemcserével (1221: *Popi* > 1260: *Popth*, FNESz. *Papd*), névrészcserével (1466: *Apáczakuta* ~ *Apácaegyháza* > 1525: *Apáczateleke*, Cs. 1: 648; 1439: *Monohlehota* > 1493: *Barathlehota*, FN. 96; 1808: *Várad-Püspöki* > 1882: *Bihar-Püspöki*, L. 1: 544, FNESz.), deszemantizációval (1261: *Pyspyky* > 1415: *Pysky*, Cs. 1: 654), reszemantizációval (1296–1297: *Pochwasara* > 1696: *Papvásár*, Cs. 3: 246, FNESz. *Papvásári-szőlőhegy*), transzszemantizációval (1468: *Apathyda* > 1469: *Apahyda*, Cs. 5: 327–328).

Találkozunk ugyanakkor e helynévváltozási alaptípusok sajátos kombinációival is. Így van példa jelzői előtaggal és földrajzi köznévi utótaggal való együttes kiegészülésre (1346: *Zentmiclos* > 1376: *Keresztuszentmikloslaka*, Cs. 2: 646), jelzői előtaggal való kiegészüléssel kísért redukcióra (1481: *Paptheleke* > 1760–1762: *Füzes Paptelek*, Cs. 1: 584, FNESz.), alternatív névformák névrész > névelem cserével kísért összevonására (1433: *Magasy* al. nom. *Apathfelde* > 1447: *Apathymagasy*, Cs. 2: 773), névrészek felcserélődésére (1487: *Kereztheskomlos*

> 1799: *Komlós Keresztesi*, Cs. 1: 300, FNESz. *Komlóskeresztes*), névdifferenciálódással és névelemcserével kísért bővülésre (1536: *Barathe* > 1894: *Alsó-Barátin*, *Felső-Barátin*, Cs. 2: 589), névdifferenciálódással kísért földrajzi köznévi utótaggal való kiegészülésre (1470: *Nywl* > 1897: *Kis-, Nagy- és Káptalan-Nyulfalu*, Cs. 3: 554), településnév > határnév jelentésátértékelődésre a jelzői előtag ellipszis során való elmaradásával kísért földrajzi köznévi utótaggal való kiegészülés nyomán (1416: *Barat Pyspeki* > 1886/1906. térk.: *Püspöki halom*, Cs. 1: 599 *Püspöki*, Gy. 1: 656), deszemantizációval kísért földrajzi köznévi utótaggal való kiegészülésre (1446: *Pysky* > 1719: *Puskihát*, Cs. 1: 654, Gy. 1: 512), valamint alternatív névformák váltakozó jelentkezésére (1332–1337: *Abafaya* ~ *Abfafaya* > 1355: *Apaty*, 1359: *Apathy* > 1364: *Apaty* ~ *Abafaya*, 1380: *Apathy* ~ *Abafa* > 1402: *Apathy* > 1408: *Abafaya* al. nom. *Apathy* > 1411: *Abafaya* > 1412: *Abafalua* > 1414: *Abafaya*, 1430: *Abfafaya*, 1450 k.: *Abafaya*, 1459: *Abafaya*, 1913: *Abafája*, Cs. 5: 691). Ezeknek a változásoknak egy része minden bizonnyal a rendelkezésünkre álló lejegyzett adatok hiányossága következtében ilyen összetett.

4. Az adatbázis felhasználhatósága

Felhasználhatóság tekintetében, a fentiek értelmében, az adatbázis kettős kutatási célt szolgál. Az azonos azonosító számmal ellátott adatsorok esetében lehetőség van arra, hogy lekérdezés segítségével szótári szócikk formájában jelenítsük meg az információkat. Egy-egy ilyen szócikk a következőképpen épül fel: a címszóként álló névforma az esetleges névváltozatokkal, a denotátum fajtájának azonosítása, lokalizáció, történeti névadatok (az év, a betűhív névforma és a forráshely megjelölésével), releváns helytörténeti események, a denotátum mai elnevezése (amennyiben kideríthető). Az egyes névadatokkal összefüggésben azonosított lexikális, morfológiai, szintaktikai, keletkezés- és változástörténeti jellemzők típusainak adatbázisbeli kódolása pedig lehetővé teszi a névformák nyelvi elemzését. Az adatbázis, reményeim szerint, megfelelő alapjául szolgálhat egy, az egyház egykori birtokosi szerepkörét tükröző magyar helyneveket korszerű elvek mentén bemutató névtörténeti monográfia elkészítéséhez.

Irodalom

A. = *Anjoukori okmánytár I–VI*. Szerk. NAGY IMRE. Budapest, 1878–1891. VII. Szerk. TASNÁDI NAGY GYULA. Budapest, 1920.

ÁÚO. = *Árpádkori új okmánytár I–XII*. Közzé teszi WENZEL GUSZTÁV. Pest (később Budapest), 1860–1874.

BENKŐ LORÁND 1987. Rolle der Schutzheiligen in der mittelalterlichen ungarischen Namengebung. In: BENDA, KÁLMÁN–VON BOGYAY, THOMAS–GLASSL, HORST–K. LENGYEL, ZSOLT szerk. *Forschungen über Siebenbürgen und seine Nach-*

- barn. *Festschrift für Attila T. Szabó und Zsigmond Jakó*. München, R. Trofenik. I, 303–315.
- BENKŐ LORÁND 1993. Az Árpád-ház szentjeinek szerepe a középkori magyar helynévadásban. *Magyar Nyelv* 89: 10–19.
- BÖLCSKEI ANDREA 2005. A szentnévi alaptagú helységnevek korrelációs rendszerének alakulása. *Névtani Értesítő* 27: 152–162.
- BÖLCSKEI ANDREA 2008. Az egyházi településnevek típusai a 19. század elején. In: BÖLCSKEI ANDREA–N. CSÁSZI ILDIKÓ szerk. *Név és valóság. A VI. Magyar Névtudományi Konferencia előadásai*. A Károli Gáspár Református Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékének Kiadványai 1. Budapest. 106–115.
- BÖLCSKEI ANDREA 2012. Az egyház mint egykori birtokos a magyar helységnevekben. *Névtani Értesítő* 34: 71–80.
- Cs. = CSÁNKI DEZSŐ 1890–1913. *Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában I–III., V*. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia.
- DAVIES, NORMAN 2002. *Európa története*. Második kiadás. Budapest, Osiris Kiadó.
- FÉNYES ELEK 1851. *Magyarország geographiai szótára I–II*. Pest.
- FN. = FEKETE NAGY ANTAL 1941. *Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában IV. Trencsén vármegye*. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia.
- FNESZ. = KISS LAJOS 1988. *Földrajzi nevek etimológiai szótára I–II*. Negyedik, bővített és javított kiadás. Budapest, Akadémiai Kiadó.
- Gy. = GYÖRFFY GYÖRGY 1963–1998. *Az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza I–IV*. Budapest, Akadémiai Kiadó.
- HAJDÚ MIHÁLY 1991. Középkori -monostora utótagú helyneveink tipológiájához. In: HAJDÚ MIHÁLY–KISS JENŐ szerk. *Emlékkönyv Benkő Loránd hetvenedik születésnapjára*. Budapest, ELTE. 250–254.
- Hnk. = *Magyarország közigazgatási helynévkönyve, 2012. január 1.* (http://www.ksh.hu/apps/shop.kiadvany?p_kiadvany_id=11432)
- HOFFMANN ISTVÁN 1993. *Helynevek nyelvi elemzése*. A Kossuth Lajos Tudományegyetem Magyar Nyelvtudományi Intézetének Kiadványai 61. Debrecen.
- HOFFMANN ISTVÁN 1999. Névrendszertani megjegyzések a patrocíniumi helységnevek történetéhez. *Névtani Értesítő* 21: 66–70.
- KMHsz. = HOFFMANN ISTVÁN szerk. 2005. *Korai magyar helynévszótár 1000–1350. I. Abauj–Csongrád vármegye*. Debrecen, Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszék.
- KNIEZSA ISTVÁN 1943. Keletmagyarország helynevei. In: DEÉR JÓZSEF–GÁLDI LÁSZLÓ szerk. *Magyarok és románok*. Budapest, Athenaeum. I, 111–313.
- KÓNYI SÁNDOR 1979. *Félegyháza – Derekegyház*. *Magyar Nyelvőr* 103: 473–477.
- KRISTÓ GYULA 1983. Az -*egyház(a)* utótagú helynevekről. In: KRISTÓ GYULA szerk. *Tanulmányok az Árpád-korról*. Budapest, Magvető Kiadó. 450–455.
- KRISTÓ GYULA 1999. *A tizenegyedik század története*. Budapest, Pannonica Kiadó.
- KRISTÓ GYULA 2003. *Magyarország története 895–1301*. Budapest, Osiris Kiadó.
- LÉVAI BÉLA 1994. *Szóládmonostora*. *Magyar Nyelvőr* 118: 445–448.

- L. = LIPSZKY, JOHANNES 1808. *Repertorium locorum objectorumque in XII. tabulis mappae regnorum Hungariae, Slavoniae, Croatiae, et Confiniorum Militarium magni item principatus Transylvaiae occurrentium I–II.* Budae.
- LexLoc. = *Lexicon locorum regni Hungariae populosorum anno 1773 officiose confectum.* Budapest, 1920.
- LÓRINCZE LAJOS 1947. *Földrajzineveink élete.* Budapest, Néptudományi Intézet.
- M. = MEZŐ ANDRÁS 1999. *Adatok a magyar hivatalos helységnévadáshoz.* Nyíregyháza, Bessenyei György Tanárképző Főiskola Magyar Nyelvészeti Tanszéke.
- MÁLYUSZ ELEMLÉR 2007. *Egyházi társadalom a középkori Magyarországon.* Budapest, Műszaki Kiadó.
- MDH. = *Magyar Digitális Helynévtár.* (<http://mdh.unideb.hu/>)
- MEZŐ ANDRÁS 1966. Nyíregyháza. *Magyar Nyelvjárások* 12: 137–142.
- MEZŐ ANDRÁS 1979. Félegyháza. *Névtani Értesítő* 1: 14–20.
- MEZŐ ANDRÁS 1981. Móregyháza = Nyíregyháza? *Névtani Értesítő* 5: 3–6.
- MEZŐ ANDRÁS 1991. Szegegyház. In: HAJDÚ MIHÁLY–KISS JENŐ szerk. *Emlékkönyv Benkő Loránd hetvenedik születésnapjára.* Budapest, ELTE. 432–434.
- MEZŐ ANDRÁS 1992. *Szentkirályszabadja és társai.* *Magyar Nyelvjárások* 30: 25–35.
- MEZŐ ANDRÁS 1996. *A templomcím a magyar helységnevekben. 11–15. század.* METEM-könyvek 15. Budapest.
- MEZŐ ANDRÁS 1996b. *Boldogasszony és más asszonyok.* *Magyar Nyelvjárások* 33: 25–41.
- MEZŐ ANDRÁS 1997. Az „egyházi” helységneveink típusai. In: B. GERGELY PIROSKA–HAJDÚ MIHÁLY szerk. *Az V. magyar névtudományi konferencia előadásai.* A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai 209. Budapest–Miskolc. 244–249.
- MEZŐ ANDRÁS 2003. *Patrocíniumok a középkori Magyarországon.* Budapest, Magyar Egyháztörténeti Enciklopédia Munkaközösség.
- MIKESY SÁNDOR 1967. A „vallási” helynevekről. *Magyar Nyelv* 63: 474–476.
- MURÁDIN LÁSZLÓ 2000. *Egyházi településnevek Erdélyben.* Székelyudvarhely, Erdélyi Gondolat.
- PRT. = ERDÉLYI LÁSZLÓ–SÖRÖS PONGRÁC szerk. 1912–1916. *A pannonthalmi Szent Benedek-rend története I–XII.* Budapest, Stephaneum.
- QUINTON, ELEANOR szerk. 2009. *The Church in English Place-Names.* Nottingham, English Place-Name Society.
- RÁCZ ANITA 1999. Az ómagyar kori Bihar megye patrocíniumi nevei. *Névtani Értesítő* 21: 71–74.
- SOLYMOSI LÁSZLÓ 1976. A helytörténet fontosabb középkori forrásainak kutatása és hasznosítása. *Történelmi Szemle* 19: 123–155.
- SOLYMOSI LÁSZLÓ 1994. Harangozók és *Harangozó* nevű települések a középkori Magyarországon. *Századok* 128: 336–351.
- SOLYMOSI LÁSZLÓ 1997. *Dusnok* neveink előfordulásai a középkori Magyarországon. In: KISS GÁBOR–ZAICZ GÁBOR szerk. *Szavak — nevek — szótárak. Írások Kiss Lajos 75. születésnapjára.* Budapest, MTA Nyelvtudományi Intézet. 372–386.

- SZŐKE MELINDA 2013. Az *apát* lexéma megjelenése a gáramszentbenedeki apátság birtokainak nevében. *Névtani Értesítő* 35: 109–122.
- TÓTH VALÉRIA 2006. A templomcímbe alakult településnevek változásáról. *Helynévtörténeti Tanulmányok 2*: 31–46.
- TÓTH VALÉRIA 2007. A templomcímbe alakult településnevek keletkezési körülményeiről. *Magyar Nyelv* 103: 408–419.
- TÓTH VALÉRIA 2008. *Településnevek változástudományja*. Debrecen, Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszéke.
- TÓTH VALÉRIA 2012. Patrocíniumi településnevek Európában. Egy nemzetközi kutatási program eredményei. *Magyar Nyelv* 108: 292–303.
- TÓTH VALÉRIA szerk. 2011. *Patrociny Settlement Names in Europe. Onomastica Uralica* 8. Debrecen–Helsinki, Debrecen University Press.
- Zs. = *Zsigmondkori oklevéltár I–VII*. Szerk. MÁLYUSZ ELEMÉR. Budapest, Magyar Országos Levéltár, 1951–2001. *VIII–IX*. Szerk. BORSÁ IVÁN–C. TÓTH NORBERT. Budapest, 2003–2004. *X*. Szerk. C. TÓTH NORBERT. Budapest, 2007. *XI*. Szerk. C. TÓTH NORBERT–NEUMANN TIBOR. Budapest, 2009.

